สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของรัฐมนตรีในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 (ฉบับที่ 2) มาตรา 59
นักศึกษา	วีรพงษ์ ช่วยบุญชู
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	รองศาสตราจารย์ สุเมธ จานประดับ
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิตกลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2555

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของรัฐมนตรีในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 (ฉบับที่ 2) มาตรา 59" โดยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงความสำคัญของปัญหาซึ่งเกิดขึ้นจากการที่กฎหมายให้อำนาจรัฐมนตรีในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยซึ่งกฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจแก่รัฐมนตรีในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้หากเข้าเหตุตามลักษณะข้อหนึ่งข้อใดตามมาตรา 59 ซึ่งเป็นการที่กฎหมายบัญญัติให้อำนาจแก่รัฐมนตรีเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเนื่องจากบางครั้งผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีอาจเป็นบุคคลซึ่งไม่ได้มีความรู้ความชำนาญในงานด้านกิจการประกันภัย จึงอาจออกคำสั่งไปในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายได้

จากการศึกษาวิจัยทางนิติศาสตร์พบว่าปัจจุบันประเทศไทยเรื่องอำนาจการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 มาตรา 59 ได้กำหนดให้รัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจสั่งทำให้ไม่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติงานอย่างแท้จริง และคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการก็ถือว่าเป็นคำสั่งที่ต่อเนื่องจากการที่ได้มีคำสั่งควบคุมกิจการประกันภัยแล้วแต่ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงเห็นควรบัญญัติให้อำนาจในเรื่องดังกล่าวเป็นอำนาจของนายทะเบียนเพราะนายทะเบียนเป็นผู้ซึ่งอยู่ในฐานะผู้ปฏิบัติงานและมีความชำนาญในงานด้านกิจการประกันภัยโดยตรงเหมือนอย่างในต่างประเทศ อีกทั้งคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนี้ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง เมื่อรัฐมนตรีมีคำสั่งเพิกถอนจะทำให้คำสั่งนั้นมีผลเป็นที่สุด ไม่อาจทบทวนเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้ จะทำได้ก็แต่โดยต้องไปองค์กรภายนอก เช่น ศาลปกครอง เป็นต้น แต่ถ้าให้

SPU CHONBURI

นายทะเบียนเป็นผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยได้แล้ว หากไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของนายทะเบียนก็สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยได้ ทั้งนี้ด้วยผลของมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. 2550 ที่ได้กำหนดว่า บรรดาคำสั่งทางปกครองของเลขาธิการในฐานะนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย กฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ซึ่งทำให้คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยได้มีโอกาสกลั่นกรองตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของนายทะเบียนว่าชอบด้วยกฎหมายแล้วหรือไม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งมาตรการนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการกำหนดให้มีกระบวนการควบคุมและทบทวนเกี่ยวกับการออกคำสั่งภายในที่มีผลกระทบต่อสถานภาพสิทธิของบริษัทประกันภัยก่อนที่คำสั่งนั้นจะมีผลออกสู่ภายนอกอีกทั้งมูลเหตุในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตาม มาตรา 59 ยังไม่มีความครอบคลุมเพียงพอถึงฐานะและการดำเนินกิจการบางอย่างของบริษัท จึงเห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมมูลเหตุในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเหมือนอย่างเช่นในกฎหมายของต่างประเทศ เช่น ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น

จากการศึกษาวิจัยดังกล่าวจึงเห็นควรแก้ไขกฎหมายโดยบัญญัติให้นายทะเบียนเป็นผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและบัญญัติเพิ่มเติมมูลเหตุในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 มาตรา 59 เพื่อให้มีความครอบคลุมถึงฐานะ และการดำเนินกิจการบางอย่างของบริษัทให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น

SPU CHONBURI

THEMATIC TITLE	LEGAL PROBLEMS ON THE POWER OF THE MINISTER IN REVOKING CASUALTY INSURANCE LICENSING ACCORDING TO THE CASUALTY INSURANCE ACT B.E 1992, AMENDED BY ARTICLE 59 UPDATED VERSION VOL. 2 B.E 2008
STUDENT	WEERAPONG CHUAYBUNCHOO
THEMATIC ADVISOR	ASSOCIATE PROFESSOR SUMATE JANPARDUB
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS PUBLIC LAW
FACULTY	FACULTY OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2012

ABSTRACT

The study focuses onLegal Issues on the power of the minister in revoking casualty insurance licensing according to the Casualty Insurance Act B.E 2535 ("The Act"), which has been amended by article 59 of the updated version volume2 of B.E 2008. The study is conducted by means of comparing to foreign law. The objectives of the study are to analyze the problems arising from article 59. That the law empowers the minister to be able to revoke the license when there is a condition as specified in the article. It can be said that the power is too board and too absolute. In certain case, the minister has not expertise on insurance law and business. This might lead to problems.

The study found that the current law (article 59) is not suitable and practical that the power should not be with the minister because of lacking of the expertise. Moreover, the revoking order is a continuance administrative order from failing controlling order, it is final. There is no way of appealing. The power should, therefore, be shifted to be with the registrar officer who has duty and expertise on insurance. If disagree with the order of the registrar, appealing to the committee is still the applicable according to the article15 of the Controlling and Supporting Insurance Business Act B.E 2007. The conditions of revoking in the article 59, are currently not cover all the risky situations. The conditions of revoking in article 59 are not yet cover status and the

SPUCHONBURI

process of the business. The grounds of license withdrawing, therefore, should be supplemented as follow the Australian model.

Article 59 should be amended both in the powered body of revoking the license from the minister to the registrar and the conditions of revoking the license by adding the ground of status and business processing. Amendment will help insurance business to run effectively.

SPU CHONBURI